

Sygn. akt VI U 2368/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 22 lipca 2016 r., znak:(...)

w sprawie: S. G.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Na oryginalnie właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2368/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lipca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu S. G. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wprawdzie orzeczeniem z dnia 23 czerwca 2016 roku komisja lekarska ZUS ustaliła u ubezpieczonego całkowitą niezdolność do pracy do dnia 31 października 2017 roku oraz częściową niezdolność do pracy od dnia 6 grudnia 2011 roku, aczkolwiek nie wykazał on wymaganych 5 – letnich okresów składkowych i nieskładkowych przypadających w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ani też w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem tej niezdolności. Organ rentowy przyjął, że w okresie od dnia 2 lutego 2006 roku do dnia 2 lutego 2016 roku ubezpieczony udokumentował okresy składkowe w wymiarze 2 miesięcy i 6 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 4 miesięcy i 24 dni, a w okresie od dnia 6 grudnia 2001 roku do dnia 6 grudnia 2011 roku – 2 lata i 14 dni. Natomiast ogólny staż pracy wynosi 23 lata, 1 miesiąc i 11 dni (k. 42 – 43 akt ZUS).

Odwołanie od ww. decyzji wniósł ubezpieczony, uznając ją za sprzeczną z prawem (k. 2 akt).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji

(k. 3 akt). Dodatkowo w piśmie procesowym z dnia 10 października 2016 roku organ rentowy wskazał, że aby został spełniony warunek stażu ubezpieczeniowego niezdolność ubezpieczonego do pracy musiałaby powstać przed dniem 8 kwietnia 2007 roku (k. 9 akt).

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 roku strony podtrzymały swe dotychczasowe stanowiska w sprawie. Ponadto ubezpieczony oświadczył, że nie obowiązuje go warunek wykazania wymaganego stażu pracy, albowiem nie jest jego winą, że nie mógł znaleźć pracy i stał się osobą bezrobotną (k. 43 – 44 akt).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony S. G. urodził się w dniu (...).

Z wykształcenia jest ślusarzem. Dotychczas pracował na stanowisku ślusarza oraz pracownika budowlanego.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 2 lutego 2016 roku ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/dowód: wniosek, k. 1 – 4 v. akt ZUS/

Orzeczeniem z dnia 30 marca 2016 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia

31 października 2017 roku oraz że nie można określić daty powstania całkowitej niezdolności do pracy.

Następnie orzeczeniem z dnia 23 czerwca 2016 roku komisja lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 października 2017 roku, a niezdolność ta powstała w dniu 18 czerwca 2015 roku. Natomiast przed orzeczoną całkowitą niezdolnością do pracy ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy od dnia 6 grudnia 2011 roku.

/dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, k. 22 – 22 v. akt ZUS; orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, k. 35 – 35 v. akt ZUS/

U ubezpieczonego rozpoznano przewlekłą niewydolność serca w klasie czynnościowej II NYHA, stabilną chorobę niedokrwienną serca, przebyty zabieg implantacji stentu powlekanego lekiem (DES) do gałęzi okalającej lewej tętnicy wieńcowej w dniu 18 stycznia 2017 roku, zawał serca, przebyta angioplastykę gałęzi okalającej lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stentu DES w dniu 16 maja 2016 roku, przebyty przezskórny zabieg korekcji istotnej niedomykalności zastawki dwudzielnej za pomocą systemu MitraClip w dniu 16 grudnia 2016 roku, przebyta zakrzepicę żyły udowej prawej, przebyta angioplastykę prawej tętnicy wieńcowej z implantacją stentu DES w dniu 19 czerwca 2015 roku, przebyty zawał serca ściany dolnej leżony złożoną pierwotną angioplastyką pnia prawej tętnicy wieńcowej, gałęzi międzykomorowej tylnej prawej tętnicy wieńcowej oraz gałęzi okalającej lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stentów klasycznych BMS w 2011 roku, stan po implantacji kardiowertera – defibrylatora w prewencji pierwotnej nagłego zgonu sercowego w dniu 5 maja 2014 roku, hiperlipidemię mieszaną oraz chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa.

/dowód: protokół badań sądowo – lekarskich, k. 19 – 19 v. akt; orzeczenie lekarskie, k. 20 – 20 v. akt; dokumentacja medyczna, k. 18 akt; dokumentacja orzecznicza – lekarska ZUS/

Powyższe schorzenia kardiologiczne czynią ubezpieczonego całkowicie niezdolnym do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i wykonywanym zawodem. Całkowita niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała w dniu 18 czerwca 2015 roku (od dnia przyjęcia ubezpieczonego do szpitala z powodu nasilenia objawów niewydolności serca) i ma charakter okresowy do dnia 31 października 2017 roku. Wcześniej w okresie od dnia 6 grudnia 2011 roku (zawał serca) do dnia 17 czerwca 2015 roku ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy.

Natomiast schorzenia neurologiczne nie uzasadniają stwierdzenia u ubezpieczonego długotrwałej niezdolności do pracy.

/dowód: protokół badań sądowo – lekarskich, k. 19 – 19 v. akt; orzeczenie lekarskie, k. 20 – 20 v. akt/

Ogólny staż pracy ubezpieczonego wynosi 23 lata, 1 miesiąc i 11 dni, w tym okresy składkowe w wymiarze 22 lat, 7 miesięcy i 17 dni oraz nieskładkowe w wymiarze 5 miesięcy i 24 dni.

W ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o przyznanie prawa do renty (tj. od dnia 2 lutego 2006 roku do dnia 2 lutego 2016 roku) ubezpieczony wykazał okresy składkowe w wymiarze 2 miesięcy i 6 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 4 miesięcy i 24 dni. Natomiast w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem częściowej niezdolności do pracy (tj. od dnia 6 grudnia 2001 roku do dnia 6 grudnia 2011 roku) staż ubezpieczeniowy wynosi 2 lata i 14 dni.

/dowód: karta przebiegu zatrudnienia, k. 30 – 30 v. akt ZUS; raport ustalenia uprawnień do świadczenia, k. 37 – 41 akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sądowych, jak i znajdujących się w aktach organu rentowego, w tym w dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej ZUS, którym przyznano walor wiarygodności. Nie budziły one zastrzeżeń Sądu, a i strony w żaden sposób nie kwestionowały ich autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich informacji.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił również w oparciu o dowód z opinii sądowo – lekarskiej z dnia 21 lipca 2017 roku (k. 19 – 20 v. akt), którą to Sąd uznał za miarodajną, albowiem została ona sporządzona przez podmioty profesjonalne, dysponujące konkretną wiedzą w zakresie dziedziny, którą reprezentują, w sposób fachowy i zgodny z obowiązującym prawem, na podstawie badania i dokumentacji medycznej ubezpieczonego, a wnioski w niej wyrażone (zarówno w zakresie rozpoznania, jak i stopnia oraz okresu trwania niezdolności do pracy) są stanowcze, spójne, logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Opinia ta jest na tyle kategorierna i przekonująca, że w sposób dostateczny wyjaśniała zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Co więcej, strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii, zgadzając się z jej treścią.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na jego podstawie ustaleń Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie od zaskarżonej decyzji nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017r., poz. 1383) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (ust. 1).

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 2).

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą bądź częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu.

W myśl art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, przewidziany w treści art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (ust. 2). Przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Istotne jest również to, że wskazane w przepisie art. 57 ustawy warunki do nabycia prawa do renty muszą być spełnione łącznie. Brak chociażby jednego z nich wyklucza możliwość przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W przedmiotowej sprawie spór pomiędzy stronami powstał na tle wykazania przez ubezpieczonego stażu uprawniającego go do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Organ rentowy twierdził, że ubezpieczony nie wykazał 5 – letnich okresów składkowych i nieskładkowych przypadających w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ani też w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy. Organ rentowy przyjął, że w okresie od dnia 2 lutego 2006 roku do dnia 2 lutego 2016 roku ubezpieczony udokumentował okresy składkowe w wymiarze 2 miesiące i 6 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 4 miesiące i 24 dni, a w okresie od dnia 6 grudnia 2001 roku do dnia 6 grudnia 2011 roku – 2 lata i 14 dni. Nadmieniał, że aby ubezpieczony spełniał warunek stażu ubezpieczeniowego niezdolność do pracy musiałby powstać przed dniem 8 kwietnia 2007 roku. Natomiast ogólny staż pracy ubezpieczonego wynosi łącznie 23 lata, 1 miesiąc i 11 dni.

Ubezpieczony S. G. twierdził zaś, że warunek wykazania przewidzianego ustawą stażu pracy nie dotyczy jego sytuacji, albowiem nie jest jego winą, że nie mógł on znaleźć pracy i stał się osobą bezrobotną.

Sąd Okręgowy uznał, że ocena niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, jak również okresu trwania niezdolności do pracy, wymaga wiadomości specjalnych, dlatego też dopuścił na tę okoliczność dowód z opinii zespołu biegłych kardiologa i neurologa. Opinia sądowo – lekarska z dnia 21 lipca 2017 roku, którą to Sąd uznał za w pełni miarodajną, wprost stwierdza, iż rozpoznane u ubezpieczonego schorzenia kardiologiczne skutkują powstaniem całkowitej niezdolności do pracy w okresie od dnia 18 czerwca 2015 roku (tj. od dnia przyjęcia go do szpitala z powodu nasilenia objawów niewydolności serca) do dnia

31 października 2017 roku. Natomiast wcześniej od dnia 6 grudnia 2011 roku (tj. od dnia wystąpienia zawału serca) ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy. Biegli stanowczo stwierdzili, że na podstawie posiadanej dokumentacji medycznej nie można uznać, aby ubezpieczony był niezdolny do pracy przed dniem 8 kwietnia 2007 roku. Podzielił orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 23 czerwca 2016 roku.

Mając na względzie powyższe, za trafne należy uznać zaprezentowane przez organ rentowy stanowisko, że ubezpieczony pomimo, że został uznany za osobę niezdolną do pracy, nie wykazał wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych. Ubezpieczony nie udowodnił 5 – letnich okresów składkowych i nieskładkowych w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem w wniosku o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wykazał okresy

składkowe w wymiarze 2 miesiące i 6 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 4 miesięcy i 24 dni), ani też w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy (wykazał jedynie staż pracy wynoszący 2 lata i 14 dni). Przy czym za datę powstania niezdolności do pracy należy przyjąć – zgodnie z wnioskami biegłych – datę 6 grudnia 2011 roku (data powstania częściowej niezdolności do pracy). Brak jest podstaw do przyjęcia, że niezdolność do pracy powstała przed dniem 8 kwietnia 2007 roku, a tylko takie ustalenie pozwoliłoby na spełnienie warunku stażu ubezpieczeniowego. Co więcej, ubezpieczony nie wykazał okresów składkowych w wymiarze 30 lat, co – mimo, że stał się on całkowicie niezdolny do pracy – wyklucza możliwość zastosowania art. 58 ust. 4 ustawy.

Reasumując, analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosku, że nie zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące możliwość przyznania ubezpieczonemu S. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W tym stanie rzeczy – zdaniem Sądu Okręgowego – brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem jest ona prawidłowa.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 57 cytowanej ustawy a contrario oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

SSO Ewa Milczarek